

Thomas OSTERMEIER

Tânăr regizor german, format la celebra școală de teatru berlineză „Ernst Bush”, a urmat stagiile de biomecanică ale lui Ghenadi Bogdanov, un discipol al lui Meyerhold, și a debutat ca asistent de regie al lui M. Karge. În 1996, Thomas Langhoff, director al lui Deutsches Theater, îi propune să conducă, alături de un alt coleg de generație și format la același sistem, Christian von Treskow, pe un teren viran de lângă teatru, Die Barake (Baraca de Teatru), un teatru „alternativ”, care practica provocarea, violența și un repertoriu de inspirație socială. Din ianuarie 2000, Thomas Ostermeier, la numai 32 de ani, este numit director al prestigioasei Schaubühne din Berlin (dirijată odinioară de Peter Stein). Ultimul spectacol: *Moartea lui Danton* de G. Büchner. (Reproducem câteva fragmente din textul trimis de regizor pentru colocviu.)

Câteva reflecții despre importanța biomecanicii, astăzi

Teatrul uită din ce în ce că este o formă ce are anumite reguli și mecanisme. Credința în spontaneitate și ușurința cu care se fabrică starurile cinematografice de pe o zi pe alta fac să se uite că arta actorului este arta unui artist care creează în mod conștient o disciplină ce trebuie învățată și dezvoltată.

Ca și pe vremea lui Meyerhold sau chiar mai mult decât atunci, circulă credința vie în societate că toate problemele provin din probleme psihologice și că ele pot fi rezolvate prin psihanaliză. Această credință are un impact considerabil asupra tinerilor actori. În școlile de artă dramatică elevii sunt, mai întâi de toate, confrunțați cu profesori care îi fac să creadă că în meseria lor cheia consistă în a revela sentimente și emoții din subconștient, fără să le ofere însă nici un instrument pentru a arăta aceste emoții. Ca urmare, vedem mulți actori care urlă pe scenă așteptând emoția justă fără să reușească să arate urma vreunei emoții. Nu există, deci, nici muzică, nici sens al ritmului pe scenă, dar actorii cred că ei își exprimă în mod autentic emoțiile și ajung să uite complet publicul de teatru căruia trebuie să i se adreseze și pe care trebuie să-l intereseze. La capătul a câțiva ani de lucru după această metodă isterică, tinerii actori sfârșesc fie prin a suferi de boli mentale, fie prin a-și pune întrebări despre un astfel de sistem ce le permite să vorbească în numele lor de artist și de actor.

Tinerii au o mare disponibilitate pentru mânie și ei caută mijloacele de a o exprima. Ceea ce putem învăța de la Meyerhold este să exprimăm mânia fără să fim cuprinși de furie, sau să povestim o istorie despre societate și politică fără să provocăm plictiseala. Pentru aceasta nu trebuie să ne fie frică să distrăm publicul când vrem să spunem ceva foarte serios. Nu trebuie să ne fie frică de umor, de momente de comedie burlescă și absurdă când vrem să povestim o istorie tristă și tragică. Sau, pentru a relua un termen de Meyerhold, nu trebuie să uităm contrapunctul. Să ne gândim la cântece, la muzică și la o *stare de ușurință*, de „légéreté”. Biomecanica este visul actorului zburător.